

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

UP/I 034-03/15-01/015
437-10/76-2016-021

Poslovni broj: UsII-191/15-12

AGENCIJA ZA ZAŠTITU TRŽIŠNOG NATJECANJA	
Datum primitka	13-05-2016

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Lidije Rostaš-Beroš predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Sanje Štefan, članica vijeća uz zapisničarku Ivanu Firšt, u upravnom sporu tužitelja Bio Save Premium d.o.o., Hondlova 2/2, Zagreb, kojeg zastupa opunomoćenik

protiv tužene Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja, Savska cesta 41/IV, Zagreb, koju zastupa Mladen Cerovac, predsjednik Vijeća za zaštitu tržišnog natjecanja, radi odbačaja tužiteljeve inicijative, na sjednici održanoj 22. travnja 2016.

presudio je

Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Poništava se rješenje Agencije za zaštitu tržišnog natjecanja KLASA: UP/I-034-03/15-01/015, URBROJ: 580-10/76-2015-008 od 28. rujna 2015. godine“

Obrazloženje

Tužena Agencija za zaštitu tržišnog natjecanja (dalje u tekstu: Agencija) označenim rješenjem odbacila je tužiteljevu inicijativu jer je ocijenila da nema uvjeta za pokretanje po službenoj dužnosti postupka radi utvrđivanja zlouporabe vladajućeg položaja.

Tužitelj u tužbi tvrdi da obavlja poslove trgovačkog posredovanja, zastupanja inozemnih tvrtki i dr. pa da u okviru te svoje djelatnosti posreduje između hrvatskih državljana i inozemne banke krvi iz pupkovine „Vita 34“ iz Leipziga, SR Njemačka. Ukratko da sklapa ugovore s hrvatskim državljanima o pohrani krvi iz pupkovine djeteta kod banke krvi „Vita 34“. Navodi da je naišao na poteškoće u poslovanju jer Zakon o primjeni ljudskih tkiva i stanica („Narodne novine“ 144/12.) i Pravilnik o uvjetima u pogledu prostora, stručnih radnika, medicinsko-tehničke opreme i sustava kvalitete za obavljanje djelatnosti prikupljanja, uzimanja, testiranja, obrade, očuvanja pohrane i raspodjele ljudskih tkiva i stanica („Narodne novine“ 80/13. – dalje u tekstu Pravilnik) ne reguliraju poslovanje posrednika između inozemnih banaka krvi i državljana RH, kao niti poslovanje inozemnih banaka krvi izravno s državljanima RH.

Tužitelj navodi da se obraćao Ministarstvu zdravlja RH da razjasni nejasnoće te da mu je odgovoreno da banka „Vita 34“ treba sklopiti ugovor s bankom krvi iz pupkovine u RH, a da Ministarstvo nije nadležno za način poslovanja „Vite 34“ i tužitelja. Tvrdi da je Ministarstvo rodilištima u RH uputilo okružnicu da nijedna inozemna banka krvi nema potvrdu sukladnosti po članku 51. Pravilnika ni odobrenje za izvoz krvi po članku 40. Zakona o primjeni ljudskih tkiva i stanica. Nadalje tužitelj tvrdi da su on i njegov partner „Vita 34“ upućeni na sklapanje ugovora s domaćom bankom krvi, iako s istom uopće ne posluju.

Navodi da je Ministarstvu ukazao na kršenje članka 102. i članka 106. stavka 1. Ugovora o funkcioniranju Europske unije (dalje u tekstu: UFEU) kao i članka 13. Zakona o zaštiti tržišnog natjecanja („Narodne novine“ 79/09. i 80/13. - dalje u tekstu ZZTN) ali nije dobio odgovor na to.

Tužitelj tvrdi da je, stoga, bio primoran obratiti se tuženici te joj ukazati na protupravno postupanje i praksu Ministarstva, KBC-a Zagreb i Banke krvi iz pupkovine (pri Kliničkom zavodu za transfuzijsku medicinu i transplantacijsku biologiju). Navodi da je KBC Zagreb unutar kojeg je ustrojena Banka krvi iz pupkovine zloupotrijebio svoj vladajući položaj tako što se u potpunosti oglušio na prijedloge tužitelja za održavanje sastanka. Kako bez komuniciranja s nadležnim osobama tužitelju nije bilo omogućeno pregovarati i sklopiti ugovore o suradnji domaće banke krvi s „Vitom 34“ to tužitelj smatra da je time navedenoj inozemnoj banci krvi onemogućen pristup hrvatskom tržištu. Tvrdi da se radi o osobitom primjeru zloupotrebe vladajućeg položaja iz članka 13. stavka 1. točke 2. ZZTN-a.

Rješenje tuženice smatra u cijelosti neosnovanim i nezakonitim te tvrdi da tuženica nije u rješenju navela razloge iz članka 38. stavka 9. ZZTN-a. Smatra da tuženica pogrešno tumači Zakon o primjeni ljudskih tkiva i stanica i Pravilnik što je rezultiralo pogrešnom primjenom materijalnog prava.

Stoga tužitelj predlaže poništiti osporavano rješenje tuženice.

Tuženica u odgovoru na tužbu predlaže odbiti tužbeni zahtjev i navodi sve propise u koje je izvršila uvid u postupku koji je prethodio donošenju pobijanog rješenja i pravilnog zaključka o nepostojanju uvjeta za pokretanje postupka. Tvrdi da je argumentirano pravno stajalište izraženo u obrazloženju rješenja kako bi tužitelju bili poznati razlozi donošenja konkretne odluke. Naglašava da je glede mjerodavnog tržišta riječ o vrlo osjetljivom području, o nacionalnom javno-zdravstvenom interesu te da je uzео u obzir posebnosti imanentne u rješavanju predmetne upravne stvari, materiji postupanja, kao i specifičnosti u normiranju unutar tog područja.

Tuženica navodi da je u tom području hrvatsko zakonodavstvo usklađeno s propisima Europske unije. Uvidom u propise koji reguliraju predmetnu materiju navodi da se nacionalno zakonodavstvo opredjelilo za uvođenje strožih zaštitnih mjera u cilju osiguranja kvalitete, maksimalne sigurnosti i sljedivosti svih podataka. Poziva se na članak 51. Pravilnika po kojem u odnosu na uvoz i izvoz tkiva i stanica u svrhu pohrane za osobne potrebe banka tkiva mora imati sklopljen ugovor s bankom tkiva u koju se tkivo pohranjuje, time da inozemna banka tkiva mora imati odobrenje nacionalnog i/ili regionalnog nadležnog tijela za tkiva i stanice te potvrdu sukladnosti izdanu od strane nadležnog tijela za tkiva i stanice RH. Tvrdi da tužitelj, ne samo da nema navedeno odobrenje i potvrdu nadležnog tijela, već nije niti podnio zahtjev za davanje odobrenja za obavljanje predmetne djelatnosti. Tvrdi da se prijedlog tužitelja o održavanju sastanka s nadležnim ministarstvom ne može smatrati udovoljavanju propisanom postupku.

Tuženica nadalje navodi da se Ministarstvo zdravlja, u obavljanju javne ovlasti koja joj je dodijeljena, ne smatra poduzetnikom u smislu propisa o tržišnom natjecanju. Navodi da je zdravstvena djelatnost od interesa za RH te da se obavlja kao javna služba te da se isključivo pravo koje joj je dodijeljeno u provedbi javne zadaće u području zdravstva ne može smatrati gospodarskom djelatnošću. U odnosu na izričaj uvoz/izvoz tvrdi da je Ministarstvo u očitovanju zatraženom tijekom predhodnog ispitivanja stanja na mjerodavnom tržištu navelo da se takav izričaj upotrebljava za sav promet tkiva izvan granica RH, a gdje je riječ o prometu prema trećim zemljama da se to izrijekom i navodi.

Tuženica nadalje tvrdi da nema ovlasti za postupanja i da nije nadležna za primjenu članka 106. UFEU-a sadržaj koje odredbe upućuje na zaključak da Europska komisija ima

ključnu ulogu u nadzoru primjene zakonodavstva Europske unije i da je u njenoj nadležnosti pokretanje postupka zbog povrede tog članka.

Sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke kao i očitovanja stranaka tijekom upravnosudskog postupka te je na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (čl. 55. st. 3. ZUS-a), utvrdio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Sud je zauzeo stajalište da je tuženica pravilno ocijenila da se u predmetnom slučaju ne radi o pitanju tržišnog natjecanja i da je pravilno odbacila tužiteljevu inicijativu za pokretanje po službenoj dužnosti postupka radi utvrđivanja narušavanja tržišnog natjecanja od strane Ministarstva zdravlja RH, Kliničkog bolničkog centra Zagreb i Kliničkog zavoda za transfuzijsku medicinu i transplantacijsku biologiju - Banke krvi iz pupkovine za osobne potrebe.

Naime, odredba članka 26. Zakon o primjeni ljudskih tkiva i stanica propisuje da se prikupljanje, uzimanje, testiranje, obrada, očuvanje, pohrana i raspodjela tkiva smiju obavljati u skladu s odredbama toga Zakona samo na način i prema uvjetima koje propisuje ministar pravilnikom (st. 1. čl. 26. Zakona). Uvjete u pogledu prostora, stručnih radnika, medicinsko-tehničke opreme i sustava kvalitete za obavljanje djelatnosti prikupljanja, uzimanja, testiranja, obrade, očuvanja pohrane i raspodjele ljudskih tkiva i stanica Ministar je propisao Pravilnikom.

Nadalje, prikupljanjem, uzimanjem, testiranjem, obradom, očuvanjem, pohranom i raspodjelom tkiva smije se baviti samo zdravstvena ustanova kojoj je za obavljanje tih djelatnosti, u skladu s odredbama toga Zakona, dano odobrenje ministra (st. 2.), a postupak za davanje odobrenja iz navedenog članka propisan je člancima 30. do 32. istog zakona.

Odredba članka 31. Zakon o primjeni ljudskih tkiva i stanica propisuje kome se predaje i što sve treba sadržavati zahtjev za davanje odobrenja za obavljanje djelatnosti iz navedenog članka 26. Zakona. Tužena pravilno navodi da zahtjevi za održavanje sastanaka koje je tužitelj upućivao Ministarstvu ne predstavljaju zahtjev u smislu navedene zakonske odredbe, niti su dio propisanog postupka za davanje odobrenja iz članka 26. stavka 2. Zakona.

Tužitelj u tužbi kao i tijekom postupka niti ne osporava da nije predao nadležnom tijelu zahtjev za davanje odobrenja po propisanom postupku.

Što se tiče primjene odredbe članka 106. UFEU tuženica također pravilno tvrdi da primjenu odredaba tog članka osigurava Europska komisija (st. 3. čl. 106. UFEU).

S obzirom na sve navedeno, tuženica je donijela zakonito rješenje na temelju odredbe članka 38. stavka 5. ZZTN jer je utvrdila da nema uvjeta za pokretanje postupka u smislu odredaba tog zakona. Po ocjeni Suda tuženica je u pobijanom rješenju navela razloge zbog kojih nema uvjeta za pokretanje postupka, stoga, suprotno tvrdnji tužitelja, nije povrijedila odredbu članka 38. stavka 9. ZZTN-a.

Slijedom navedenog Sud je, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odbio tužbeni zahtjev i odlučio kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 22. travnja 2016.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš-Beroš, dipl. iur., v.r.

Za točnost otpisala - oslaštena tužbenik
Tanja Nemčić

